

လက် ၁ ဒီ ၀ ၀ ၇ ၀ ၀

သင်းဦး

မှူးမတ်များနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

အနန္တသူရိယနှင့်...

ကဗျာဆရာကြီးဇော်ဂျီ၏ ‘လောကနန္ဒာဆိပ်ကမ်းမှာ’ ကဗျာမှ အပိုဒ်တစ်ပိုဒ်သည် သူ့အလိုလို အသံထွက်နေတာလား၊ လေပြည်ထဲက လွင့်လာတာလား၊ မိမိကိုယ်တိုင် ရွတ်ဆိုနေမိခြင်းလား မသဲကွဲ။

လောကနန္ဒာဆိပ်ကမ်းကို လှပစွာ မြင်နေရသည် တော့ အမှန် ဖြစ်၏။

‘လာသွားညာကြ၊ ရွက်စုံလှေတို့

ရေစပ်မှာ ဆိုက်၊ ကြက်တောင်ဆိုက်တည့်

လိုက်ထိုက်ဆက်သွယ်၊ ကုန်ဖလှယ်သည်

ရယ်ကြမောကြ ပျော်လိုက်ကြ။

နန္ဒာလောက၊ တက်ဖူးကြ...’

လောကနန္ဒာဆိပ်ကမ်းကို ကျွန်တော် ဘယ်နေရာမှ မြင်နေရသနည်း ။ ကောင်းကင်ယံ တိမ်တိုက်ထဲ အပေါ်စီးမှ လား။ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ‘ထက်က နန္ဒာ၊ အောက်မှာ ဆိပ်ကမ်း၊ ရွက်လှေတန်း’ ထဲ ရောက်နေတာလား။

ဟော..ဟိုမှာ မြစ်ဆိပ်ကမ်းစပ် သောင်ပြင်ပြန့်မှ တစ်ဆင့် မြစ်ထဲသို့ တရွေ့ရွေ့ဆင်းသွားသော သဏ္ဌာန်တစ်ခု။ သူ့ကိုယ်မှာ ဘယ်က၊ ဒွါဒရာ၊

ရွှေရောင်တန်ဆာတွေဖြင့်။ သူဝတ်မြဲသော အဝတ်တန်ဆာဖြင့်ပင် မြစ်
ထဲဆင်းသည် ။ တစ်စတစ်စ မြစ်ရေက နက်နက်သွား၊ သူ့ခါး၊ သူ့ရင်၊ သူ့
ပခုံးအထိ မြုပ်မြုပ်သွား။ သူ ဘယ်သူလဲ။ အို ... အနီရုဒ္ဒဒေဝ၊ အနော်ရ
ထာမင်းပါလား...။ ‘လင်္ကာဒီပ၊ သီဟဠမှ ’ ဆက်သလိုက်သော စွယ်
တော်ပွားကို ဆင်းကာပင့်ကြိုဖို့ သူ ရေထဲဆင်းနေတာပါလား။

‘ကြည်ကြည်သာသာ၊ နော်ရထာသည်

သဒ္ဓါစိတ်ရင်း၊ ရေသို့ဆင်းသည်

မငြင်းနှိမ့်ချ၊ သူမာန

ဦးထိပ်ရွက်၍ ၊ လက်ခံပြ...’

ဆရာကြီးဇော်ဂျီ၏ ကဗျာက အသံထွက်မြဲ ထွက်ဆဲ။

မြင်ကွင်းပြောင်းသွားပြန်၏။

မြစ်ဆိပ်တော့ မြစ်ဆိပ်ပဲဖြစ်သည် ။ သီဟိုဠ်သို့ထွက်ခွာမည့် လှေကြီး
တစ်စင်း ဆိုက်ထားသည် ။ မြစ်ဆိပ်သို့ မဆိုစလောက် ခြေလှမ်းကျဲများ
ဖြင့် လျှောက်သွားနေသော သဏ္ဌာန်တစ်ခု...။ ဝါရွှေအဝတ်များ စသည်
လေတွင် ဖားဖားလွင့်လျက်။ အို...ဒါ...ဒါ...ပုံသကူထေရ်ပါလား။ ဒါဆိုရ
င် မဟာထေရ်သည် နရပတိမင်း၏ မချေမငံသောစကားကြောင့် ပုဂံမြေ
မှ ထွက်ခွာခန်း...ပေါ့။

‘မင်း၏ ဆရာ၊ မဟာထေရ

စာရိတ္တနှင့်၊ သီလပြည့်သူ

ပုံသကူတည့်၊ သူမြတ်မိန့်ဟ

ဆုံးမပြတ်သား၊ ဆိုစကားကို

မင်းနားမနာ၊ မင်းခေါင်းမာ၏

ထိုခါမထေရ်၊ ပုဂံမြေ၌

မနေလိုပြီ၊ သီဟိုဠ်ဆီသို့

ကြွချီတော့မည်၊ သို့ကြံစည်၍ ...'

မိမိသည် သိမ်းစွန့်တစ်ကောင်နှယ် တောင်ပံဖြန့် လေဟု နံစီးလျက်
လေစီးကြောင်းခိုလှုံလျက် အောက်ဘက်သို့ တနိမ့်နိမ့်။

ထနောင်း၊ ကြောင်ခြစ်၊ ဆူးရစ်ပင်တို့ ဟိုတစ်ကွက် သည် တစ်ကွက်
ကျဲပြန့်ပေါက်ရောက်သော ကုန်းကမူစပ်။ အရိမဒ္ဒနပူရနှင့် ဝေးလံသော
ကုန်းတစ်နေရာ။

ဟင်..ဒါ..ဒါ...သူသတ်ကုန်း။

***

"လာပါ လူကလေး ... မင်းလာမယ်ဆိုတာ သိလို့ ကျွန်ုပ်
စောင့်နေပါတယ်"

လူသတ်ကုန်းဟု သိမြင်လိုက်သောနေရာသည်
ဖြူဆွတ်အလင်းတန်းတို့ တောက်ပသောနေရာ ဖြစ်သွား၏။ ထိုတောက်
ပအလင်းထဲမှ အသံ။

"လာပါ လူကလေး၊ ဒီနေရာမှာ ကျွန်ုပ် ရှိနေပါတယ်"

"အို ... မင်းတရားကြီး အနန္တသူရိယ"

"ဟုတ်တယ်၊ လာခဲ့ပါ။ ဒါ သူသတ်ကုန်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ယခင်
က ဟုတ်ခဲ့ရင်လည်း အခု မဟုတ်တော့ပါဘူး"

"မင်းတရားကြီးဟာ အနန္တသူရိယအမတ်ကြီး ဟုတ်ပါတယ်နော်"

"ကဗျာတစ်ပုဒ်ရဲ့ အသံနဲ့ အတူ မင်း လွင့်ဝဲ လာပြီးနောက်မှာ မင်းဟာ အနန္တသူရိယ ရှေ့မှောက်ကို ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ ကဗျာထဲက မင်းနှစ်ပါးအနက် ဒုတိယမင်းဟာ မင်းကို ဒီရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးတဲ့ အဟုန်ပဲ"

အသားညိုညို၊ ကျင်စွယ်နှုတ်ခမ်းမွေးစစ၊ သင်တိုင်းဝတ်လုံအဖြူ၊ ဦးခေါင်းထက်တွင် မည်သည့်ပေါင်းဦးထုပ်ဦးရစ်ကိုမှ ဆင်မြန်းမထားဘဲ နက်မှောင်သောဆံပင်များကို ပိရိစွာ ထုံးချည်၍ နောက်တွဲချထား၏။

သူကား ‘မျက်ဖြေလင်္ကာ’ ဟု မိမိတို့ အသိများ သော လင်္ကာနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသူ အနန္တသူရိယ အမတ်ကြီးပါလား။ ဝမ်းသာမှုနှင့် နာကျင်ခြင်းတို့ က တစ်လှည့်စီ ဖြစ်ထွန်း၏။ ထိုအခါ အမေးစကားသည် အဟုန်ဖြင့် နှုတ်မှ တိုးထွက်သွားလေသည်။

"သူတည်းတစ်ယောက်၊ ကောင်းဖို့ ရောက်မူ

သူတစ်ယောက်မှာ ၊ ပျက်လင့်ကာသာ၊ ဓမ္မတာတည်း...

အစချီတဲ့ လင်္ကာကို မင်းဘုရားကြီး ဖွဲ့ဆိုခဲ့တာ အမှန်ပါပဲလား"

"ဘာဖြစ်လို့ ဒီမေးခွန်းကို မေးရသလဲ လူကလေး"

"ဒီလိုပါ မင်းဘုရားကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များက ဒီလင်္ကာရဲ့ လေးလုံးစပ် ကာရန်ယူပုံနဲ့ အချို့စကားလုံး ဝေါဟာရများ ဟာ ပုဂံခေတ် စပ်ပုံစပ်နည်း၊ ပုဂံခေတ်သုံး ဝေါဟာရများ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါကြောင့်..."

"ပြောပါ လူကလေး"

"သူတည်းတစ်ယောက် မျက်ဖြေလင်္ကာဟာ မင်းဘုရားကြီး စပ်ခဲ့တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဆင့်ဆင့်စကားနဲ့ ရွတ်ဆိုကြရင်းကနေ ဒီလင်္ကာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တာလို့ ဆိုကြပါတယ်"

"အင်း...လူကလေးအနေနဲ့ ကကောကွဲ့"

မမျှော်လင့်သော တန်ပြန်မေးခွန်း ဖြစ်လေသည် ။

"ကျွန်တော်ကတော့ ပညာရှင်များ ၊ သုတေသီများ ကျိုးကြောင်းပြပြီး ငြင်းခုံဆွေးနွေးကြတာကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်တဲ့ သူမျှသာ ဖြစ်ပါတယ် မင်းဘုရားကြီး"

"ဟုတ်ပါပြီကွယ်။ သို့သော် လူကလေးအနေနဲ့ က ဒီလင်္ကာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုများ ထပ်မံဝင်စားမှု ရှိပါသလဲ"

"ကျွန်တော်လား...၊ ဟုတ်ကဲ့ မင်းဘုရားကြီး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလင်္ကာရဲ့ စပ်ထုံးနဲ့ ဝေါဟာရထက် ဒီလင်္ကာဖြစ်ပေါ်လာရပုံနဲ့ ဒီလင်္ကာရဲ့ အကျိုးဆက်များကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားပါတယ်"

"သို့ဆိုရင် လူကလေးစိတ်ဝင်စားတဲ့ အရာကိုပဲ ဆက်ပြောပါလား"

"ဟုတ်ကဲ့ မင်းဘုရားကြီး၊ ဒါဆိုရင် နရပတိမင်းအကြောင်းကို သိပါရစေ။ သူဟာ ဘယ်သို့သော ဘုရင်ပါလဲ"

"နရပတိမင်း ...၊ အင်း ... သူဟာ သူ့နောင်တော်ဘုရင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ကြံစည်မှုအပေါ် နာကြည်းခဲ့ရာကနေ အမျက်ဒေါသ အာဃာတဆိုတဲ့ အနာကွက်တွေ သူ့သန္တာန်မှာ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပေါ်ပေါက် လာပြီး ရာဇအာဏာဆိုတာနဲ့ တွဲစပ်မိသွားတဲ့ အခါမှာ အဆင်ခြင် အမြော်မြင် သတိသမ္ဗဇဉ် ကင်းမဲ့သွားရှာတဲ့ သနားစရာ လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်"

"သနားစရာလူသား...၊ နရပတိမင်းကို သနားစရာလူသားလို့ မင်းဘုရားကြီး ဆိုပါသလား။ သူဟာ သူ့ရဲ့ မိဖုရား ဝေဠုဝတီကို အကြောင်းပြုပြီး သူ့နောင်တော်၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ မြင်းခံငြည်၊ နောက်သူ့ရဲ့ ကျွန်ယုံ အောင်စွာငယ်တို့ ကို ကွပ်မျက်ခဲ့သူပါ။ ပြီးတော့... ဟို..."

"ပြောပါ လူကလေး"

"သူ့နောင်တော်ရဲ့ အထိန်းတော်သား ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြစွပ်စွဲချက်နဲ့ မင်းဘုရားကြီးကိုပါ ... အဲ...စီရင်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါလား"

"လူကလေး...ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုလှုံ့ဆော်တဲ့ ဗဟိဒ္ဓဖြစ်ရပ်တွေအပေါ်မှာ ယိုးမယ်ဖွဲ့ပြီး နရပတိမင်းကို အမျက်ဖွဲ့နေရတာတုံး"

"ခင်ဗျာ..."

"သူ့ရဲ့ အဇ္ဈတ္တထဲက အဝိဇ္ဇာ၊ မောဟ၊ တဏှာ၊ ဒေါသတို့ ကိုကြည့်ပြီး ဆင်ခြင်ပါတော့လား လူကလေး"

ဪ ... အနန္တသူရိယအမတ်ကြီးသည် ‘ခိုက်ကြုံဝိပါက်၊ သံသာစက်၌ ၊ ကြိုက်လတ်တုံမှု၊ တုံ့မယူလို’ ဟူသော လင်္ကာစာသားများ အတိုင်းပါလား။

"ဒါဆိုရင် တစ်ခုမေးပါရစေ မင်းတရားကြီး။ သူ့မိဖုရား ဝေဠုဝတီကို သိမ်းပိုက်ဖို့ အကြံနဲ့ သူ့ကို သူပုန်မရှိတဲ့ ငဆောင်ချမ်းဒေသဆီလွှတ်တဲ့ မင်းယဉ်နာသိခံရဲ့ အကြံအစည်ကို မင်းဘုရားကြီး ကြိုသိခဲ့ပါသလား"

"မောဟ၊ ပြီးတော့ ကိလေသာ တဏှာနဲ့ ယှဉ်လာတဲ့ အခါ ဘုရင်ဟာ သူ့မှူးမတ်များကိုတိုင်ပင်ဖို့ သတိမရပါဘူး လူကလေး။ အထူးသဖြင့် မကောင်းသောအကြံအစည်ကို ကန့်ကွက်ငြင်းဆို ဆုံးမဖျောင်းဖျမယ့် မှူးမတ်မျိုးဆိုရင် မတိုင်ပင်တော့ပါဘူး"

"ဟင် ... ဒါဖြင့် ... မင်းဘုရားကြီး လုံးဝမသိလိုက်ရတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုအတွက် မင်းဘုရားကြီးဟာ ... အဲ ... ရာဇဇာဏ်သင့်ခဲ့ရတာပေါ့"

"ကျွန်ုပ်ရဲ့ အရှင် မင်းယဉ်နရသိင်္ခ အလုပ်ကြံခံရပြီးတဲ့ နောက် နရပတိမင်းဟာ သူ့ရဲ့ ကျွန်ယုံ ငအောင်စွာကိုပါ ဆက်ပြီး ကွပ်မျက်ခဲ့တယ်။ ပထမဦးဆုံး မြင်းခံပြည့်ပါနဲ့ ဆိုရင် သူ့ဓားဟာ လူသုံးဦးရဲ့ သွေးများ နဲ့ စွန်းခဲ့ပြီဖြစ်တယ်။ စတုတ္ထမြောက်သွေးဟာ ကျွန်ုပ်ဆီကပဲ ဖြစ်တော့မယ်လို့ စဉ်းစားမိခဲ့ပါတယ်"

"ဒါနဲ့ များ တောင် အလွတ်ရုန်းဖို့ မင်းဘုရားကြီး မကြိုးစားခဲ့ဘူး"

"သူ့ဓားနဲ့ မသေလည်း ခန္ဓာရထားတဲ့ ကိုယ်ဟာ ဖောက်ပြန်ဖောက်လွဲ အဆုံးသတ်မှာ ပါ လူကလေး"

မလွတ်ကြမ္မာ၊ သတ္တဝါတို့ ၊ ခန္ဓာခိုင်ကျည်၊ မတည်ဖောက်လွဲ ... အပိုဒ်ကို သတိရမိ၏။

"ရွှေအိမ်နန်းနှင့်၊ ကြွန်းလည်း ခံ၊ မတ်ပေါင်းရံလျက်၊ ပျော်စံရိပ်ငြိမ် ၊ စည်းစိမ်မကွာ၊ မင်းချမ်းသာကား၊ သမုဒ္ဒရာ၊ ရေမျက်နှာထက်၊ ခဏတက်သည် ၊ ရေပွက်ပမာ၊ တစ်သက်လျာတည်း ... ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ဟာ နရပတိမင်းအတွက် ထိရောက်အောင်မြင်တဲ့ ဆုံးမစကား ဖြစ်ခဲ့ပါသလား မင်းဘုရားကြီး"

"အင်း ... လင်္ကာဖတ်ပြီးနောက် လွှတ်လိုက်လို့ သူမိန့်ခဲ့သတဲ့ ။ နောင် ငါမျက်လျှင် သတ်လေမိန့်လျှင် တစ်လစသည် သိမ်းထားကြပြီး စစ်ကြောကြ၊ သေတန်မှ သေစေ၊ မသေတန် လွတ်စေလို့ လည်း ဆိုသတဲ့ ။ သို့သော် သူ့အမျက်စောင်မာန်နဲ့ ဒေါသကိလေသာထူတဲ့ စရိုက်ကတော့ မပျောက်ရှာလေဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ် မင်းဘုရားကြီး၊ ပုံသကူမဟာထေရ် ဆုံးမတာကို လက်မခံဘဲ ပြည်နှင့်ခွဲပါသေးတယ်။ နောင်မှ ပြန်ပင့်ပါတယ်"

"အေးကွယ် ... အရွယ်၊ အသိ၊ အတွေ့အကြုံများက ဆုံးမမှ သာ အမှန်သို့ ဆိုက်ပါတယ်။ သူ့အနိစ္စရောက်ခါနီး သားတော်ငါးပါးကို ဆုံးမသွားတဲ့ စကားတွေ ကြည့်ပါလား။ ဘုရား၊ ဂူ၊ ကျောင်း၊ တန်ဆောင်းများ လည်း သူ တည်ခဲ့ပါတယ်။ မှားသူပုဂ္ဂိုလ်ကို အမျက်မယူပါနဲ့ လူကလေး။ သူ့အမှားတွေရဲ့ တရားကိုယ်ကို ဆင်ခြင်၊ သံဝေဂယူပြီး မိမိအတွက် တရားယူပါ"

"ဒါပေမဲ့ မင်းဘုရားကြီးရယ် ... မှားသူတစ်ယောက် မှားနေတဲ့ အချိန်ကာလအတွင်းမှာ မင်းဘုရားကြီးတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ..."

မိမိစကား အဆုံးမသတ်ခင်မှာ ပင် ဖျတ်ခနဲ တောက်ပလွန်းသော အလင်းတစ်ချက် ဖြစ်ထွန်းသွား၏။ ထိုအလင်းပျောက်သည့်နောက် မင်းဘုရားကြီးကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပေ။

‘လောကနန္ဒာ ဆိပ်ကမ်းမှာ ’ ကဗျာသည် ထပ်မံမြည်ဟည်း လာပြန်သည် ။

"မာနစကား၊ ဆိုမိမှားဟု

တရားကိုမြင်၊ ဆရာရှင်ကို

ခုပင် ပင့်ချေ၊ မင်းချင်းစေသည်

မထေရ်ပြန်ကြွ၊ မေတ္တာပြ။

နှိမ့်ချမာန၊ အေးမြမေတ္တာ

ပွင့်လင်းလာသည် ၊ နန္ဒာလောက ဆိပ်ကမ်းမှ

ညီမြင်ခဲ့ရ၊ ဆိပ်ကမ်းလှ။"

***

ရာဇသင်္ကြံနှင့်...

တိုက်ဆင်များ ၏ ကျီကျီကျာကျာ အော်သံ၊ မြင်းဟီသံများ နှင့်အတူ နီညိုရောင် ကိုယ်ကျပ်ဝတ် ရဲမက်များ ၏ ဟေး ဟေး ညာသံတို့ ကြောင့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း အနားရေးသည် ပင် သိမ့်သိမ့်လှုပ်ခါနေသည် ထင်ရ၏။ ဤစစ်မြေပြင် ဖြစ်ပေါ်ရာသည် မုတ္တမဟု လည်း သိလိုက်သည် ။ မုတ္တမ အနီးဝန်းကျင် ကျေးစွန်ရွာလက်များ ရှိ ပြိုပျက်နေသော တဲအိမ်များ တွင် လူတစ်ယောက်မှ မရှိ။ ရှိသမျှ ဒေသခံလူများ အားလုံးတို့ သည် အမြင့်ပိုင်း တောင်ထိပ်မြို့ဆီသို့သာ ရောက်နေကြသည် ။ သို့သော် မုတ္တမသည် အရပ်လေးမျက်နှာစလုံးမှာ ပင် အထပ်ထပ်သော တပ်များ ၏ ဝန်းရံပိတ်ဆို့ထားခြင်းကို ခံနေရ၏။ ဝန်းရံပိတ်ဆို့ထားသော တပ်များကား ပုဂံတပ်များ ဖြစ်လေသည် ။

တပ်ခိုင်တပ်လုံတည်ကာ ပတ်ပတ်ဝန်းရံသော တပ်များ အတွင်း မြင်းညိုကြီးတစ်စီးဖြင့် မနားတမ်း လှည့်လည်နေသူတစ်ယောက်။ သူ့အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီဆိုတာ ထင်ရှားသိသာ၏။ သူ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ ဆိုတာကိုလည်း အတိုင်းသားမြင်နေရသည် ။ ‘အမတ်ကြီး ခင်ဗျား ... အမတ်ကြီး သိပ်ပင်ပန်းနေပါပြီ။ အသက်အရွယ်နဲ့ အမှုတော် မကိုက်ညီတော့ဘူး’ ဟု ဟစ်၍ သတိပေးမိသည် ။ သို့သော် မုတ္တမတိုက်ပွဲပြီးလျှင် သူ မစ္ဆဂီရိ ခြားနားထောင်ထားမှု အပြီးအစီးမရောက်သမျှ ပုဂံသို့ မပြန်ပြီဟု သူ့ဘုရင်ကို သူ လျှောက်ခဲ့သည် ။ လွန်ကဲ

သော ဝီရိယဖြင့် သူ နေညဉ့် အမှုတော်ထမ်း၏။

‘အသက် ခြောက်ဆယ့်နှစ်နှစ် ရှိပြီဖြစ်သောကြောင့် ဣရိယာပုတ်ပျက်၍ ဝမ်းသွေးကျလျှင် သမားတို့ ကို ကုသစေသော်လည်း မလွတ်။ ဒလမြို့သို့ရောက်လျှင် ကြမ္မာကုန်၏ ’ ဟူသော ရာဇဝင်လာ စာပိုဒ်ကို အတိအကျ မှတ်မိနေကာ သူ့ကို ဟန့်တားဖို့ ကြိုးစားမိ၏။

မုတ္တမအရေး၊ မစ္ဆဂီရိအရေးတို့ ပြီးပြေခဲ့ပြီ။ ပြင်းစွာ နာမကျန်းရှိသော အမတ်ကြီး ဒလမြို့သို့ ရောက်လာသည် ။ သွေးဆုတ်ဖျော့တော့ မျက်နှာပြင်ထက်က ဇရာနှင့်ဗျာဓိတို့ ၏ အရေးအကြောင်းများကို နီးကပ်စွာ တွေ့လိုက်ရ၏။ ဘုရား ... ဘုရား ... အဲဒီ အရေးအကြောင်းတွေဟာ ပန်းပြားပင်တွေလို ဖြစ်နေကြပါလား။ နောက်ဆုံးတဒင်္ဂဆီသို့ တိုးချဉ်းလာနေသည့် ထက်အောက်နိမ့်မြင့် ရင်အုံသည် ဒလမြစ်ပြင်ပေါ်မှ လှိုင်းတွေလို ဖြစ်နေကြပါလား။

လေပြင်းတစ်ချက် သည်းစွာ တိုးဆောင့်သည် ။ ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ ထက်ပိုင်းကျိုးလျက် မြစ်ထဲမျောပါသွားသည် ။ အမတ်ကြီး ရာဇသင်္ကြံ ကံကုန်သွားခဲ့ပြီ။

***

"ကျွန်သားကိုယ် ပန်းပြားပင်ခန့်မျှ မလိမ္မာချေ။ သစ်ပင်ကြီးကဲ့သို့ ကျင့်၍ ဤသို့ဖြစ်ရချေသည် ဆိုတဲ့ အမတ်ကြီးရဲ့ တစ်ခါက သံဝေဂစကားဟာ အခုလို နိဂုံးမျိုးကို ဆိုလိုတာလား"

ကြေကွဲစွာ ပေါက်ကွဲသော ကွဲအက်သည့်အသံကို ထိန်းချုပ်ဖို့ မကြိုးစားတော့ဘဲ နှုတ်မှ ဖွင့်ထုတ်လိုက်မိသည် ။

"ကျွန်တော် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပါ။ ၁၃၆၂ ခုနှစ်က လာတာပါ အမတ်ကြီး"

"အနှစ်ခုနှစ်ရာကျော် ရှစ်ရာနီးပါး ရှိပါပကော။ မင်း ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်ဝေးတဲ့ ကာလခရီးကို ဖြတ်လာခဲ့တာလဲ"

"ကျွန်တော် အမတ်ကြီးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ ပါ။ ကျွန်တော်လို့ ကျွန်တော်သုံးမိတာ အသုံးမသင့်ရင် ခွင့်လွှတ်ပါအမတ်ကြီး"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး။ စကားလုံး အသုံးအနှုန်း မသင့်မလျော်ဖြစ်ကြတဲ့ ကိစ္စတွေကို ငါ ကောင်းကောင်း ကြီး သိပါတယ်။ နရသီဟပတေ့ဘုရင်လည်း ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ ငါလည်း ဖြစ်ခဲ့တာပဲ"

လေပြင်းတွေ ဝေါဝေါ့တိုက်၊ သစ်ပင်ကြီးတွေ တဝုန်းဝုန်းကျိုးနေသည့် ဆူညံသောအသံများ နှင့်အတူ မိမိတို့ ၏ အသံများ လည်း ကျယ်လောင်မြည်ဟည်းနေကြ၏။

"မင်း ဘာကြောင့် မင့်ကာလမှာ မင်းမနေဘဲ ငါ့ကာလဆီကို လာရသလဲ"

"ကျွန်သားကိုယ် ပန်းပြားပင်ခန့်မျှ မလိမ္မာချေ၊ သစ်ပင်ကြီးကဲ့သို့ကျင့်၍ ဤသို့ ဖြစ်ရချေသည် ဆိုတဲ့ အမတ်ကြီးရဲ့ စကားသံဝေဟာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဆူညံမြည်ဟည်းနေလို့ ပါ အမတ်ကြီး"

"ဪ ... ဒါကိုး။ မင်းရင်ထဲမှာ မရှင်းမလင်း ခံစားနေရတယ်ပေါ့။ စကားသံဝေ... ဟုတ်လား၊ ထားပါတော့။ ဒီစကားကို ငါပြောတာ ဘာကြောင့်ဆိုတာကော မင်း သိရဲ့ လား"

"အမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ရာဇသင်္ကြံ ပညာလျှံ၊ ပုဂံပြည်လုံးကဲလို့ ကျွန်တော်တို့ အံကာရန်သတ်ပုံမှာ သင်ခဲ့ရပါတယ်။ ၆၁၇ ခုနှစ်မှာ နရသီဟ

ပတေ့မင်း ပုဂံထီးနန်း ရာဇပလ္လင်ပေါ်ရောက်အောင် အမတ်ကြီး ပြုလုပ် ပေးခဲ့တာကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သိကြပါတယ်"

"အေးကွယ်...ဆက်ပြောပါဦး"

"ဥဇနာမင်းကြီးဟာ ဆင်ကောက်ရာမှ ဆင်ထိလို့ အနိစ္စရောက်ခဲ့ပါ တယ်။ ဒီအခါမှာ သားတော်ကြီး သီဟသူက မင်းပြုဖို့ နန်းတက်တဲ့ အခါ အမတ်ကြီးကပဲ ကျေးစွန့်ရွာဖျားမှာ ကံတော်ကုန်ခဲ့တဲ့ ဘုရင်ရဲ့ သမီး ဘေမိတီ ဆိုတဲ့ မှူးမတ် ကလန် သံဃင်များ ဦးမတိုက်ရသေးလို့ ဦးတိုက်ပါရစေ ဦး။ ပြန်လာမှ ဘိသိက်ခံပါလို့ လျှောက်ခဲ့ပါတယ်"

"အင်း...ဆက်ပြောပါ"

"ဘုရင် ကံတော်ကုန်တဲ့ နေရာမှာ မှူးမတ်အပေါင်း စုံညီစုဝေးမိကြ တဲ့ အခါ သီဟသူရဲ့ အမျက်တော်မာန်ကြီးပုံ၊ အငြူအစုပြင်းပုံတွေကို အ မတ်ကြီးက ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။ သူလာတာ ဖယ်မပေးမိလို့ အမတ်ကြီးရဲ့ ဖျင်လက်ပေါ် ကွမ်းတံတွေး ထွေးချခဲ့တဲ့ ကွမ်းတံတွေးစွန်း ဖျင်ကို အမ တ်ကြီး တံတင်းမှာ သိမ်းထားခဲ့ပြီး ထုတ်ပြခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ မင်းမဖြ ဖ်မိက ဒီလိုရှိနေရင် မင်းဖြစ်ပြီးတကား..ငါတို့ ဘယ်လိုနေရမလဲဆိုပြီး အမတ်ကြီး ဦးဆောင်ပြီးတော့ပဲ သီဟသူကို ဖမ်း၊ သားတော်ငယ် မင်း ခွေးချေးကို နန်းတင်ပေးခဲ့ပါတယ်"

"မင်း ပြောတာတွေ မှန်ပါတယ်။ ဆက်ပါဦး"

"အမတ်ကြီးရဲ့ ဖျင်လက်ကို သီဟသူက ကွမ်းတံတွေးထွေးပြီး မကြာ ခင်မှာ ပဲ မင်းခွေးချေးက အဘိုး ကျွန်ုပ်ကို မစပါလို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ကတည်းက အမတ်ကြီးကလည်း အရှင့်သားဖို့ သာလို့ ကတိထားခဲ့ပါတ ယ်။ ကတိအတိုင်းလည်း မင်း ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်"

ထို့နောက်..မင်းခွေးချေးသည် နရသီဟပတေ့ဘွဲ့မည်နှင့် ဘုရင်ဖြစ်လာသည် တွင် အမတ်ကြီးကို မေ့လျော့နေခဲ့၍ အမတ်ကြီး နှလုံးနာကြည်းစွာနှင့် သူ ပန်းကပ်ပဲ့ဆောင်၍ အခစားဝင်ပုံ၊ ဘုရင်က မေးသောအခါ ပန်းပွတ်သည် သားမြေးများ သူကောင်းဖြစ်၍ ပန်းပွတ်မည့်သူ မရှိပါသဖြင့် ပန်းကပ်ပဲ့ဖြင့် စားရသည် ဟု လျှောက်ပုံ၊ မြစ်သာရွာသူ ပန်းပွတ်သည် မိခင်မှ မွေးဖွားသော နရသီဟပတေ့သည် လည်း နာကြည်း၍ ဂူထွတ်တင်သော ငြမ်းကို ဂူထွတ်ပြီးလျှင် ဖျက်မှ ဂူထွတ်တင့်တယ်မည်ဟု ဆိုကာ စည်းစိမ်မှ နုတ်၍ ဒလသို့ ပို့ပုံများကို တစ်ဆက်တည်းပင် ပြောမိတော့သည်။ ။

"ဒလအပို့ခံရစဉ် ခရီးမှာ လေပြင်းကျလို့ သစ်ပင်ကြီးတွေ တဖြောင်းဖြောင်းကျိုး၊ ပန်းပြားပင်တွေက မကျိုးမပဲ့ ယိမ်းနွဲ့လို့ သာ ရှိနေတာကို မြင်တဲ့ အခါ အမတ်ကြီးက ငါ ပန်းပြားပင်လိုမကျင့်၊ သစ်ပင်ကြီးလို ကျင့်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရလေတယ်လို့ စကားသံဝေဂ ယူပါတယ်။ ဒီစကားဟာ အမတ်ကြီးအနေနဲ့ ..."

"တော်ပါတော့ လူကလေးရယ်။ သစ်ပင်ကြီးဟာ အခုတော့ တကယ်ပဲ ကျိုးပြတ်လဲကျသွားခဲ့ပါပြီ။"

အမတ်ကြီး ရာဇသင်္ကြံထဲမှ တုန်ယင်လိုက်ခါသော အသံအဆုံးဝယ် လေပြင်းသည် ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွား၏။ ရာဇသင်္ကြံကဲ့သို့သော အမတ်ကြီးတစ်ပါးအား ဤမျှ လှိုက်လှဲပေါက်ကွဲစွာ တရစပ် ပြောမိလေသော မိမိကိုယ်မိမိလည်း မကျေမနပ်ဖြစ်ဖို့ သတိရလာသည်။ ။

***

"သိပ်ကို မှားခဲ့ကြတဲ့ ပထမအကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ပြောပြချင်ပါတ

ယ် လူကလေး"

တိတ်ဆိတ်စွာပင် နားစွင့်လိုက်၏။

"သီဟသူကို ဖယ်ရှားပြီး မင်းခွေးချေးကို နန်းတင်ဖို့ ဒလသချိုင်းပေါ်မှာ ကျွန်ုပ် ဦးဆောင်စည်းဝေးခဲ့တဲ့ အချိန်ဟာ ပထမအမှားရဲ့ ကာလအစဖြစ်တယ်"

"ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်သေးပါဘူး အမတ်ကြီးခင်ဗျာ"

"တို့ များအားလုံး ဆန္ဒ၊ ဒေါသ၊ ဘယာ၊ မောဟ အဂတိလေးပါးစလုံးနဲ့ စွန်းထင်းငြိပေခဲ့ကြတယ်လေ။ ငယ်ရွယ်တဲ့ မင်းခွေးချေးကို နန်းတင်ပေးမယ်ဆိုတာက ဆန္ဒာဂတိ၊ သီဟသူအပေါ် သူ့ရဲ့ ကွမ်းတံတွေးကြောင့် အမျက်ပိုမိတာ ဒေါသာဂတိ၊ အမျက်မာန်ကြီးတဲ့ သီဟသူ မင်းဖြစ်လာရင် ဆိုတဲ့ အတွေးက ဘယာဂတိ၊ ပကတိအခြေအနေများ ပေါ်ရိုးရှင်းစွာ မမြင်တာက မာဟာဂတိ၊ အင်း... စကတည်းက အဂတိလေးပါးနဲ့ စခဲ့ကြတယ်"

သစ်ပင်ကြီးနှင့် ပန်းပြားပင်အကြောင်းကို ကြားရမည်ဟု မျှော်လင့်ထားသော မိမိကား နှုတ်ဆွံ့သွားလေသည် ။

"ဒုတိယအမှားကတော့ နရသီဟပတေ့မင်းကို ကျွန်ုပ်က မင်းခွေးချေးအဖြစ် ဆက်ဆံလိုက်မိခြင်းပဲ။ လူကလေးပြောတဲ့ စကားထဲမှာ ရာဇသင်္ကြံ ပညာလျှံ၊ ပုဂံပြည်လုံးကဲ...၊ ဟုတ်လား၊ အင်း... ပညာရှိပဲ ဆိုပါတော့လေ။ သို့သော် သတိဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပညာရှိ"

မြစ်ကမ်းဆီသို့ အမတ်ကြီး ငေးမျှော်၏။ အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ် သစ်ပင်ကြီးများကို ကြည့်နေသည် ထင်၏။

"တတိယအမှားကတော့ စကားလုံး အသုံးအနှုန်းပါပဲ လူကလေး"

"ခင်ဗျာ..ဘယ်လို စကားလုံး အသုံးအနှုန်းပါလဲ"

"သစ်ပင်ကြီးလိုကျင့်၊ ပန်းပြားပင်လို မကျင့်လို့ ငါ ဒီလိုဖြစ်ရလေတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ မှတ်သားထားသလို စင်စစ်ကတော့ သံဝေဂစကား မဟုတ်ဘူး ကွဲ့၊ အဲဒါ နောင်တစကား"

"ခင်ဗျာ.."

"နောင်တရခြင်းနဲ့ သံဝေဂရခြင်းဟာ လုံးဝခြားနားတယ် လူကလေး ။ နောင်တဆိုတာ မပြုသင့် မပြုအပ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်အတွက် အပြုမှား အပြောမှားဖြစ်သွားလို့ ငါပြုမိလေခြင်း၊ ငါ မှားပြီဆိုတဲ့ မသက်မသာ စိတ်ဖြစ်စဉ်၊ နောက်တစ်မျိုးက ပြုသင့်ပါလျက် မပြုမိလို့ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးသွားလို့ ငါ မပြုမိလေခြင်းဆိုတဲ့ ပူပင်သောက စိတ်အစဉ်၊ ကုက္ကုစ္စ အကုသိုလ်တရားထဲက ဒေါမနဿဝေဒနာ"

"ဒါ..ဒါဖြင့် သံဝေဂကကော"

"သံဆိုတာ ပေါင်းစုခြင်း၊ အတူတကွဖြစ်ခြင်း၊ ဝေဂဆိုတာ အရှိန်အဟုန်၊ သံဝေဂဖြစ်ခြင်းဆိုတာ ပစ္စုပ္ပန်ဆက်ဆက် အိုနာသေ ဝဋ်ဒုက္ခတို့ကို သိမြင်လို့ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အတိတ်ဝဋ်ဒုက္ခတို့ ကို သိမြင်လို့ ပဲဖြစ်ဖြစ် အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာနဲ့ နှလုံးသားထဲ တိုက်ရိုက်ထွင်းဖောက် ရောက်ရှိသွားတဲ့ အသိစိတ်ဖြစ်စဉ်"

"ကျွန်တော် ဒီလို ခွဲခြားမသိ..."

"အေး...မသိခဲ့ကြလို့ ပဲပေါ့ကွယ်။ ကျွန်ုပ်လည်း ရာဇသင်္ကြံ ပညာလှုံဆိုပေမယ့် မသိခဲ့လို့ ပေါ့။ ထီးရေးနန်းရေးတွေနဲ့ အထွေးထွေးရှိခဲ့ရာမှာ ကွမ်းတံတွေးစွန်း ဖျင်လတ်၊ ပန်းကပ်ပဲ့တွေနဲ့ လိမ်းကပ်ငြိတွယ်ခဲ့ပြီး ဒလခရီးမှာ ကျွန်ုပ် ဆိုညည်းခဲ့တာဟာ နောင်တစကားပါ။ ပြုမိမှားလေခြေ

င်းဆိုတဲ့ နောင်တပါ။ အဇ္ဈတ္တနဲ့ ယှဉ်တဲ့ တရားသံဝေဂ မဟုတ်ပါဘူး။ ရာဇသင်္ကြံ အမတ်ကြီး နောင်တစကားဆိုတာ မဆန်းပါဘူး။ သူဟာ သံဝေဂကို ယူတတ်သူမှ မဟုတ်ခဲ့ဘဲကိုး"

"ကျွန်တော် ဆက်နားလည်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါမယ် အမတ်ကြီးခင်ဗျား။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခု မေးပါရစေ"

"မေးပါ လူကလေး"

"အဲဒါဟာ နောင်တဆိုရင် သံဝေဂကိုကော အမတ်ကြီး ဘယ်အချိန်မှာ ယူခဲ့ပါသလဲ"

"အင်း..ဣရိယာပုတ် ပျက်သွားပြီး ပြင်းထန်တဲ့ ရောဂါနဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်ကို ရောက်တော့မှ ပဲ ကျွန်ုပ် နောင်တနဲ့ သံဝေဂကို ခွဲခြား နားလည်ခဲ့ပါတယ်"

ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု ပြိုကျသွားသည် ဟု ခံစားရကာ မျက်လွှာအစုံကို တင်းတင်းကြီး ပိတ်လိုက်မိ၏။ ပြန်ဖွင့်လိုက်သောအခါ အမတ်ကြီး မရှိတော့။ မြစ်ကမ်းထက် မြင်ကွင်းကိုကား မြင်နေရသေး၏။ သစ်ပင်ကြီးများ ကျိုးပြတ်လျက် ပန်းပြားပင်များ ဖွာရရာကြွလျက်။

***